

Adersbølgaard.

En Kritik.

Af Cand. jur., Viceinspektør Aude-Hansen.

I Tidsskriftets senest udkomne Hæfte (33. B. 3. H. »To Jubilæer«) har Fængselspræst Johannes Munck, der er Formand for Vridsløselille Fængselselskab, givet en Skildring af det, det nævnte Selskab tilhørende Optagelseshjem »Adersbølgaard«s Historie, dets Tilblivelse, hvorved blev skabt »Muligheder af vidtrækkende Betydning«, dets Udvikling, under hvilken der blev indført »et nyt Princip af Betydning i Straffuldbyrdelsen« og — dets Fremtidsplaner, der vil betyde »en Reform i Straffuldbyrdelsen af vidtrækkende Betydning«.

Pastor Muncks Stilling overfor »Adersbølgaards-Virk-somheden« er udtrykt deri, at han »har Tro paa Sagen«, og han bygger denne Tro paa, at alt hidtil »er faldet saare heldigt ud«. Men mon denne Tro nu ogsaa er saa kippesfast? Hvorfor ellers straks døbe eventuelle Meningsmodstandere som »Tvivlere og golde Kritikere«? Det tyder paa en vis Ængstelighed, der — set med mine Øjne — da heller ikke er ugrundet.

I sin Start var »Adersbølgaard«, hvad den udgav sig for — et Optagelseshjem, der i begrænset Antal og indenfor begrænset Tid optog hjemløse og arbejdsløse Mandspersoner, hovedsagelig tidligere Forbedringshusfanger. Idet jeg i øvrigt skal henvise til Pastor Muncks Beskrivelse heraf, finder jeg Anledning til fremhæve, at et Optagelseshjem for at svare fuldt ud til sit Navn ikke bør indskrænke sig til at »optage«

og give de optagne Arbejde; det maa søge at være noget mere for dem — et Hjem, det vil sige, paa alle Maader muliggøre, at der kan skabes et personligt, dagligt Samliv og et Tillidsforhold mellem Husfader og Husstand, saaledes at det enkelte Led i Husstanden til Stadighed baade kan og vil følges af Husfaderens vogtende og omsorgsfulde Blik. Det er denne Side af Sagen, der giver et Optagelseshjem dets særlige Karakter, dets særlige Betydning, og en dygtig og forstaaende Husfader — og man maa lede sig blind for at finde en saadan — vil under saadanne Forhold ofte kunne naa det, som Fængslet ikke formaaede. »Adserbølgaard« har efter mit Indtryk forstaaet dette og stræbt at realisere det. At en saadan Institution, der danner et naturligt Led i et Fængselselskabs Virksomhed, er af største Betydning, ja, nødvendigt, kræver ingen nærmere Paavisning, og at den kan vinde — og har vundet Sympati og Støtte, er let forstaaeligt.

I 1904 begyndte saa et nyt Afsnit i »Adserbølgaard«s Historie. Den modtog da for første Gang — fra Vridsløselille Forbedringshus — nogle Fanger, der vare benaadede for den sidste Del af deres Straffetid mod i et tilsvarende Tidsrum at anbringes paa Gaarden, deltage i Landarbejdet og udvise god Opførsel. Hensigten hermed skulde være den »at danne en Overgang mellem den absolutte Afsondrethed — i Strafanstalten — og den absolutte Frihed«, og det er dette, som Pastor Munck betegner som »et nyt Princip af Betydning i Straffuldbyrdelsen«. Om det nu ikke mere er en ny Anvendelse af et gammelt Princip, det progressive, her er Tale om, og om det nu ogsaa er korrekt at sige »Straffuldbyrdelse« i denne Forbindelse, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa, men denne som ogsaa andre af Pastor Muncks Udtalelser synes at tyde paa, at »Adserbølgaard« har Pretensioner i Retning af at blive et Filial til Vridsløselille Strafanstalt. I al Fald er det — navnlig efter Opførelsen af en ny Hovedbygning — »de betinget benaadede«, der sætte Præg paa Gaarden og optage Pladsen for »de hjem- og arbejdslose«, og selve det store Antal af de førstnævnte Personer i

Forbindelse med, at Opholdet er t v u n g e n t, er en Hindring for, at der kan skabes det Samliv og det Tillidsforhold, der karakteriserer et »virkeligt« Optagelseshjem. Med andre Ord, af Optagelseshjemmet er kun Navnet tilbage, »Adersbølgaard« er bleven en Slags Mellemting mellem et Optagelseshjem og en Strafanstalt, eller rettere sagt, den er for Øjeblikket hverken det ene eller det andet. — Resultatet af den nye Virksomhed, af »det nye Princip«s Anvendelse synes nu nærmest højt betænkeligt. Af de i Finansaaret 1904—05—1910—11 incl. anbragte, henholdsvis 4, 14, 15, 16, 25, 32 og 47, ialt 153 Fanger, ere pr. 31. Marts d. A. 18 endnu ikke endeligt løsladte, 1 er død, og af de endeligt løsladte have de i 1909—10 og 1910—11 anbragte været paa fri Fod i saa kort et Tidsrum, at de »ikke have haft tilstrækkelig Tid« til at begaa nye Forbrydelser eller, selv om dette er lykkedes dem, hvad »Politiefterretninger« bekræfter for fleres Vedkommende, i alt Fald ikke til at faa Dom, bortset fra, hvor mange der muligt hensidder i Arresterne for at afvente Plads i Strafanstalterne. Af de resterende 73 er 23 eller 31,5 pCt. genindsatte i Strafanstalt, enten ifølge Dom eller — i 3 Tilfælde — direkte fra »Adersbølgaard«. Naar herved tages i Betragtning dels, at Muligheden af yderligere Tilbagefald langt fra er udelukket, dels, at disse Personer have været under Behandling en relativ lang Tid i Strafanstalterne, dels og endelig, at det drejer sig om Fanger, der, som Helhed taget, med Hensyn til Oprensningsmulighed staar over det store Flertal af Fanger i Strafanstalten, jfr. nedenfor, synes »Adersbølgaard-Anbringelsen« snarere at ville bringe Strafanstaltens Tilbagefaldsprocent til at stige end — som haabet og ventet — til at dale! Og jeg skal tilføje, at en af mig foretagen Sammenligning med Hensyn til Recidivitet mellem »Adersbølgaardsfåhige« Fanger for 1904 og de efter 1904 dér anbragte Fanger — ved hvilken Sammenligning jeg har bestræbt mig for at gaa frem i »Adersbølgaard«s Favor — bekræfter en saadan Antagelse. I samme Retning taler, at »Adersbølgaards-Recidivisterne« paa ingen Maade udgøres af Personer, til hvis

Oprejsning man allerede ved deres Anbringelse dér maatte nære en Del Mistillid; der findes blandt disse Recidivister flere ikke tidligere straffede Personer og adskillige, der paa det nærmeste maa stilles i Klasse med disse. Men ikke nok hermed. De nærmere Oplysninger om de anbragte Fanger vise med Hensyn til

Alderen, at den strækker sig fra det 16. til det 54. Aar, omend overvejende fra det 20. til 25. Aar,

Stilling, at her overvejende er Tale om Personer uden Faguddannelse, hvortil kommer en Del helt eller halvt udlærte Haandværkere, nogle Sømænd, Jordbrugere m. fl. og bl. a. nogle Alfonser,

Hjemsted, at over Halvdelen er fra København, ca. 13 pCt. fra Købstæderne og Resten fra Landet,

Straffetid, at den strækker sig fra $\frac{2}{3}$ til 6 Aar, men overvejende er paa 2 Aar,

Forbrydelse, at ca. 68 pCt. er Ejendomsforbrydelser, ca. 15 pCt. Sædelighedsforbrydelser og ca. 15 pCt. Brandstiftelser, og

Kriminalforbid, at ca. 35 pCt. ikke tidligere ere straffede, ca. 47 pCt. tidligere straffede med mindre Straffe og ca. 17 pCt. tidligere straffede med Strafarbejde.

Hvis man har tilstrækkelig Fantasi til paa Grundlag heraf at danne sig et Billede af den sædvanlige »Adersbølgaards-Befolkning«, vil man vist give mig Ret, naar jeg siger, at man ikke blot er berettiget, men ligefrem forpligtet til at gaa ud fra, at her er alvorlig Fare for, at de anbragte Fanger kunne paavirke hverandre i daarlig Retning. Hvad Garanti har man for, at ikke Samværet mellem saa depraverede Personer som oftere straffede Alfonser og unge, ikke tidligere straffede Personer kan blive til maaske ubodelig Skade for disse sidste, navnlig hvis »Adersbølgaard« stadig benytter Dobbeltværelser, en ren Uting ikke blot i penitentiær Henseende? Tilsynet hverken er eller kan blive tilstrækkelig effektivt og Pastor Munck er jo ogsaa selv klar over, »at man kan blive taget ganske artigt ved Næsen.« —

De fornævnte Oplysninger vise da ogsaa, at man i Udførelsen af det »nye Princip« er gaaet frem paatværs af anerkendte Principer. Medens Tidens Bestræbelser gaa ud paa at gruppere, klassificere og individualisere, synes man ved »Adsbølgaards-Anbringelsen« næsten at have lagt an paa at faa samlet saa broget en Skare som muligt, — men da ogsaa derved kun opnaaet at dokumentere, hvad der forlængst er dokumenteret, at et saadant Fællesskab virker skadeligt. Vil »Adsbølgaard« løse denne eller en anden lignende Opgave, er efter min Mening den første Betingelse den, at den søger at faa sin Befolkning saa ensartet som muligt. Men til Opnaaelse heraf er det ikke nok — som hidtil sket —, hovedsagentlig kun at tage Hensyn til Straffetidens Længde og til Fangens Opførsel i Straffeanstalten*). Saaledes bør formentlig »ikke tidligere straffede« ikke udtages til »Adsbølgaards-Anbringelse«; Recidivet for denne Gruppe Fangers Vedkommende er saa relativt lille og Isolationsbehandlingen den paa Forhaand naturligste, at der ikke synes Grund til at eksperimentere i en saa usikker Retning. Vel har den nuværende Cellebehandling sine Skyggesider og dermed sine Modstandere, men disse sidste vil forsvinde i samme Grad som de første afhjælpes, hvad et Blik paa Udviklingen i Udlandet giver Haab om. — Heller ikke »de egentlige Recidivister« bør medtages, hvis man, som jeg tror og haaber, i Fremtiden vil underkaste disse Fanger en særlig omhyggelig og — i Modsætning til den nuværende Tid — »positiv« Behandling. Man har hidtil i altfor høj Grad haft sin Opmærksomhed henvendt paa dem, der »ikke kom igen«, ja, taget sig dem til Indtægt for Straffuldbyrdelsens Fortræffelighed, skøndt man i Virkeligheden intet som

*) Næsten alle de til »Adsbølgaard« overførte Fanger ere ved Afgangen fra Strafanstalten satte i Bedømmelsesklasse 4, det vil sige, at de gennem deres Opførsel og hele Forhold under Straffen have frembragt det Indtryk hos Fængselsfunktionærerne, at de ere »forbigaaende paa-virkede«. Til nærmere Forstaaelse heraf skal anføres, at gennemsnitlig sættes ved Løsladelsen ca. 67 % af Fangerne i Bedømmelsesklasse 5, det vil sige, at de synes »upaavirkede«, og ca. 28 % i fornævnte Klasse 4.

helst med Bestemthed vidste om, hvorfor de ikke kom igen; bedre at vende sig mod det faktiske, Recidivitet, det sikre, at Strafanstalten ikke har løst Opgave, og derefter føle sig tilskyndet til »at gøre det bedre denne Gang«. Men der vil da blive Tale om saa intens en Behandling, at en Institution som »Adersbølgaard« ikke kan paatage sig den. Det bliver da mellem »de tidligere med mindre Straffe straffede«, at »Adersbølgaard« maa søge sit Klientel. Og indenfor denne Grænse komme saa Hensynene til — foruden Straffetidens Længde og Fangens Forhold i Strafanstalten — bl. a. Alder, Stilling og ikke mindst Hjemsted; at en Københavnerbølle, der selvfølgelig aldrig har tænkt paa at blive borte fra København længere end højst nødvendigt, skulde have noget Udbytte af et 3, ja selv 6 Maaneders Ophold paa et Sted som »Adersbølgaard«, er lidet sandsynligt, men at han kan gøre Skade paa et saadant Sted, er derimod højst sandsynligt.

Men selv om »Adersbølgaard« nu ogsaa gennem en ændret og forbedret Arbejdsmetode kan fremvise bedre Resultater og give Garantier mod daarlig Paavirkning, saa er der for mig stadig den Mulighed tilstede, at Strafanstalten maaske kunde opnaa et lige saa godt, maaske bedre Resultat med de samme Personer, i hvilket Tilfælde »Adersbølgaard« i sin nuværende Skikkelse efter min Mening synes overflødig, — her er jo ikke Tale om at skabe bedre Mennesker, men bedre Samfundsmedlemmer. Og dette bringer mig til at spørge, om der overhovedet er Trang til dette »nye Princip«, til den »Overgang«, som praktiseres ved Hjælp af »Adersbølgaard«?

Set i Forhold til Vridsløselille Forbedringshus synes det »nye Princip« mærkelig irrationelt, idet man i Virkeligheden river ned med den ene Haand, hvad man har bygget op med den anden. Ved den nuværende Cellebehandling lægger man i overvejende Grad Vægten paa den rent ydre Isolation: Hver Fange sidder i sin Celle for aflaaet Dør, anbringes i hver sit Aflukke i Kirke og Skole, lukkes inde i hver

sin Gaard under Opholdet i fri Luft, bærer Maske for Ansigtet o. s. v., kort sagt, man bestræber sig for paa enhver Maade at holde ham isoleret — fra de andre Fanger, vil skille ham af med de gamle og værne ham mod at stifte nye, daarlige Bekendtskaber. Og naar saa Fængslet overfører en Fange f. Eks. i et Aar igennem, Dag ud og Dag ind, har sat al sin Evne ind paa at gennemføre denne Isolation, saa anbringer man en Dag den samme Fange, med brat Overgang og i maanedsviis, paa et Sted, hvor han træffer sammen med en broget Skare af tidligere Medfanger, kendte og ukendte, de samme Medfanger, fra hvilke Strafanstalten omhyggelig søgte at fjerne ham, og under Forhold, hvor Kontrollen med hver enkelt Fange ikke er eller kan blive effektiv nok. Kan dette være rigtigt? Den naturlige, konsekvente Fremgangsmaade synes mig at være den, at søge at fortsætte denne, for Individet og Samfundet lige gavnlige Isolation. Denne Vej er man hidtil gaaet, og Fængselselskaberne har her ydet et stort og fortjensfuldt Arbejde ved straks efter Løsladelsen at skaffe den løsladte Fange i Plads, Hyre eller andet Arbejde eller ved paa anden Maade at yde Støtte og Hjælp, f. Eks. ved at anbringe ham paa et »rigtigt« Optagelseshjem, og netop med det for Øje at faa ham bort fra de gamle Steder og de gamle, daarlige Kammerater. Har denne, saaledes ogsaa efter Løsladelsen praktiserede Isolationsbehandling endnu altfor mange Recidiver at svare til, ligger deri ikke, at man er inde paa en gal Vej, men at der paa et eller flere Punkter er Trang til forbedrende Reforme. Men det er Reforme i Strafanstaltsbehandlingen: Den rationelle Tilrettelægning af Fangeundervisning og Fangearbejde, Kravene til Fængselsfunktionærernes Uddannelse, Arbejde og Livsforhold, en gennemført hygiejnisk Fangebehandling, baade i legemlig og sjælelig Henseende, under en fast ansat, specielt uddannet Fængselslæge m. m., ere Spørgsmaal, der vente paa deres Løsning. Og det er Reforme i Fængselselskabernes Arbejde: Nye Veje til at finde gode Pladser, en forstaaende og dog virksom Kon-

trol med de anbragte, Bestræbelser for at vække større Forstaaelse og Interesse i Befolkningen overfor løsladte Fanger m. m. Men derimod ikke Reformer, der føre til, at Fængselselskaber paatager sig Opgaver, som de hverken bør eller kan løse. — Den af Pastor Munck omtalte Fare ved Overgangen fra den absolutte Afsondrethed til den absolutte Frihed hverken kræver eller kan afhjælpes gennem et Institut som »Adsbølgaard«. I de Tilfælde, hvor en Fange har haft Udbytte af Opholdet i Strafanstalten og bl. a. viser det derved, at han direkte fra Strafanstalten vil gaa ud i et ham, ved egen eller f. Eks. ved et Fængselselskabs Hjælp forud sikret Arbejde, er den ommeldte Fare afbødet saa godt, som det overhovedet er muligt; at et Ophold paa »Adsbølgaard« skulde være nødvendigt for en saadan Fange, for at han »kan faa Tid til at sunde sig«, er et Postulat, som der savnes Bevis for. Og for de Fanger, for hvilke Opholdet i Strafanstalten ikke har haft nogen Betydning, vil et Ophold paa Gaarden kun blive en behagelig Afveksling i Straffen, »en Sommerferie«, »et Rekreationsophold«. Den foranførte Statistik synes at bekræfte denne min Opfattelse. — Mon denne Tale om Nødvendigheden af en »Overgang« i Virkeligheden ikke refererer sig til en anden — tiltrængt — Overgang end Overgangen fra »Afsondretheden til Friheden«? Enhver Fængselsmand kender det Tilfælde, at en Cellefange paa et vist Tidspunkt i Straffen ligesom paa en Gang »gaar istaa«, bliver sløv og uimodtagelig for Paavirkning. Dette er et Vidnesbyrd om, at Cellebehandlingen ikke kan udrette mere; en Forbliven i Cellen betyder da en Tilbagegang og Cellestraffen bør derfor afbrydes. Her er der Brug for en Overgang, »et Overgangsstadium«, med Fællesskabsbehandling og bedst i fri Luft med Arbejde i Jorden, men efter rationelle Straffuldbyrdelsesprincipper (strengt Fællesskab). Hertil var en Ejendom som »Adsbølgaard« — i Mangel af bedre — maaske brugelig, men kun som Statsinstitution med fængselsmæssig Administration.

Staar det herefter for mig saaledes, at den nuværende »Adersbølgaards-Anbringelse« er alt andet end et Plus i Kampen mod Kriminaliteten, at den er uheldig og unødvendig, gør det ikke Sagen bedre, at den Periode, i hvilken »Adersbølgaard« har søgt at være et »Overgangsstadium« for Celfanger, synes at skulle blive et Overgangsstadium ogsaa for »Adersbølgaard« selv. Pastor Munck varsler jo en ny Tid, hvor Personer, domte til Forbedringshusarbejde, fritages for at afsone Straffen mod at anbringes paa »Højskolen Adersbølgaard«. Hvad der efter Pastor Muncks Mening taler for denne Reform, er ikke blot det, at Staten vil blive sparet for store Udgifter, men man vil ad denne Vej kunne naa videre end ved den nuværende Fangebehandling. Ganske afset fra, om det i det Hele taget principielt set er rigtigt, at Staten saaledes lægger sine Byrder, og det er jo tilmed ikke blot økonomiske, over paa private Selskaber, kunde jeg bedre lide, at det første Argument var nævnt sidst eller helst helt udeladt. Er Reformen penitentiært set ikke forsvarlig og god, bliver den ikke eksistensberettiget derved, at Staten gennem den vil — eller skal vi sige: kan — blive sparet for store Udgifter. Skal man regne paa Grundlag af de til nu indvundne Erfaringer, bliver Besparelsen kun ringe. Hvad angaar det andet Argument, da skulde Fremskridtet naaes derved, at der »etableredes en Udvikling under mere naturlige Former«; »at alle baade legemlige og aandelige Evner udvikledes gennem en rigtig Arbejdsskole«. Bortset fra, at Strafanstaltsbehandlingen sandsynligvis netop vil gaa i Retning at »etablere en Udvikling under mere naturlige Former«, synes Pastor Muncks Udtalelser i Virkeligheden ikke at sige andet end, at Behandlingen paa Gaarden ikke vil blive væsensforskellig fra Strafanstaltens. Men vi staa da atter overfor det efter min Mening saa uheldige og urigtige Forhold, at et Fængselselskab vil søge at løse et Fængsels Opgaver. Vil »Adersbølgaard« derimod tage en Opgave op, som Strafanstalten ifølge Straffens Formaal og af praktiske og faktiske Grunde maa lade

ligge, nemlig den, ikke at indskrænke sig til at »paavirke«, men sætte sig som Maal at oplære de anbragte Personer, saaledes at de vende tilbage til Samfundet som dygtige og vellærte Landarbejdere, bliver Sagen en anden og er maaske, indenfor en vis Grænse, et Forsøg værd. Her var da ikke Tale om et »Overgangsstadium« og heller ikke om almindelig Fangebehandling. At der maatte stilles store Krav til Ledelsen, ikke blot i Retning af faglig Dygtighed, men ogsaa i Retning af virkelig Forstaaelse af Opgavens særlige Karakter, er selvsagt. Men for ikke atter at ende i den Uensartethed, der under alle Forhold vil betyde en Hindring for et godt Resultat, synes det rigtigst, hvad Vej »Adersbølgaard« nu end vil gaa, at det stadig bliver fra Strafanstalten, at den rekrutterer sin Befolkning. Anbringelsen vil i andet Fald sandsynligvis ske efter Indstilling af vedkommende Dommere, der, bortset fra, at deres Interesse for deres kriminelle Klientel efter mit Indtryk er ret ringe, vil mangle de her nødvendige Forudsætninger for at afgøre, om den vedkommende domfældte er et »Adersbølgaardsemne«. Strafanstalten derimod vil have det store Materiale at udtage af og være i Besiddelse af større Erfaring i saa Henseende, ligesom de vedkommende Fanger, selv om Opholdet i Strafanstalten, hvad det i saa Fald skulde være, kun blev kortvarigt, gennem et Ophold i Cellen med tilhørende disciplinær Behandling vilde faa en gavnlig Forberedelse til »Adersbølgaardsoopholdet«. Pastor Munck vil indvende, at de vedkommende Personer da ikke undgaa at faa Strafanstaltens Stempel sat paa sig. Men er den Tid da saa langt borte, da man ombytter Navnene »Strafanstalt« og »Fængsel« med andre mere tidssvarende Navne? Disse Navne knytte sig dog til en Opfattelse af Straffen, Straffuldbyrdelsen og Personerne, baade Fangernes og Fængselsfunktionærernes, der forlængst er forbi. Tilsyneladende kun en Navneforandring, er det dog noget mere, naar man betænker, hvor meget netop Navnet betyder — for os alle. England har allerede sikret sig Æren for denne Reform: Det berømte »Borstal prison«

hedder nu »Borstal institution«, og det tiltrods for, at det — med hele sit System — er gaaet over til at være en Anstalt for — Recidivister.

»Adsersbølgaard« som en »Landarbejderskole«, »Landbrugsskole«, synes mig saaledes en Mulighed. Men bedst og rigtigst synes det mig at være, at Vridsløselille Fængselselskab satte sine Kræfter ind paa den naturlige og tiltrængte Opgave, at vedligeholde og udvikle »Adsersbølgaard« som et »rigtigt« Optagelseshjem. Om just en Hedegaard paa 250 Tdr. Land er et særlig godt Grundlag herfor, skal jeg lade staa hen; den synes snarere egnet til Grundlag for en Vagabondkoloni, — en anden Mulighed og en stor Opgave. Og jeg skal i denne Forbindelse ikke undlade at gøre opmærksom paa en Fare, der, hvis man fortsætter som begyndt, vist langt fra er udelukket, nemlig den, at der, efterhaanden som Gaarden opdyrkes, kan komme de Tider, hvor Hensynet til den Arbejdskraft, Gaarden har Brug for, kan blive et medbestemmende Moment ved Udtagelsen af de vedkommende Fanger, — et Forhold, som aldrig burde kunne finde Sted.

Da Pastor Munck for en længere Tid har taget Ophold paa »Adsersbølgaard« for at bringe Forholdene derovre i fastere Form, vil jeg slutte disse Linier med at ønske ham Lykke med Rejsen derover. Er jeg end uenig med ham, bøjer jeg mig for hans Reformiver, — noget vi ikke er forvante med —, og ønsker ham, at han maa finde den rette Vej. Men selv om »Adsersbølgaard« nu under Pastor Muncks Ophold derovre og en Tid derefter synes at opnaa bedre Resultater, vil jeg bede ham, ikke at tage det som et Bevis paa, at »det nye Princip« er den rigtige Vej, men som et Bevis paa, at han da er lige saa udmærket en Leder som han er et udmærket Menneske, — en af de faa, der kæmper for deres Sag, ikke fordi Ideen og Æren er deres, men fordi de tror, at Sagen er til Gavn for deres Medmennesker.

Vridsløselille Forbedringshus, Maj 1911.